DOMSTOLENS KENDELSE

26. september 1994 *

I sag C-26/94 P,

X, tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, St. Gilles, Bruxelles, først ved advokat Carine Thiel, Luxembourg, senere ved advokat Jean-Marie Flagothier, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Thiel, 3, rue de la Loge,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 25. november 1993 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-89/91, T-21/92 og T-89/92, X mod Kommissionen, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af ovennævnte dom,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Gianluigi Valsesia og Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste,

* Processprog: fransk.

som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, M. Diez de Velasco og D. A. O. Edward samt dommerne C. N. Kakouris (refererende dommer), R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 25. januar 1994, har X i henhold til artikel 49 i statutten for EØF-Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i statutten for EKSF-Domstolen og statutten for Euratom-Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt af Retten i Første Instans den 25. november 1993 (sag T-89/91, T-21/92 og T-89/92, X mod Kommissionen, Sml. II, s. 1235), hvorved Retten dels fandt, at det ikke var fornødent at træffe afgørelse i sagerne T-89/91 og T-21/92, dels frifandt sagsøgte i sag T-89/92.

2 Det fremgår af sagen, at X i sag T-89/91 havde nedlagt påstand om annullation af Forfremmelsesudvalgets afgørelse om ikke at opføre hende på listen over de tjenestemænd, der var mest egnede til forfremmelse i regnskabsåret 1991. I sag T-21/92 havde sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af en skrivelse af 17. december 1991 fra generaldirektøren for personale og administration, hvorved sagsøgeren blev underrettet om, at forfremmelsesproceduren blev genoptaget for sagsøgerens vedkommende. I sag T-89/92 havde sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af de afgørelser om forfremmelse af visse tjenestemænd til lønklasse B3, som Kommissionen havde truffet for regnskabsåret 1991.

3 Det fremgår af den appellerede dom, at sagsøgeren under sagen erklærede, at hun anså de påstande, som hun havde nedlagt i sagerne T-89/91 og T-21/92, for »absorberet« af dem, som hun nedlagde i sag T-89/92. Under disse omstændigheder fastslog Retten, at det var ufornødent at træffe afgørelse i de nævnte sager, da de nu var blevet uden genstand (præmis 22 i den appellerede dom). Appellen omfatter ikke denne del af dommen.

4 Med hensyn til sag T-89/92 fremgår det af den appellerede dom, at sagsøgeren til støtte for annullationssøgsmålet havde gjort et anbringende gældende, der faldt i to dele, da det dels vedrørte en tilsidesættelse af artikel 45 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), såvel som »gennemførelsesbestemmelserne i Kommissionens afgørelse af 21. december 1970, som ændret ved afgørelse af 14. juli 1991« [angivet ved en fejl i stedet for 1971], for så vidt som sagsøgte havde afvist at foretage en sammenligning af de tjenestemænds fortjenester, der kunne komme i betragtning ved forfremmelsen, dels anlæggelse af et åbenbart fejlskøn (præmis 23).

5 Retten fastslog efter afhøring af et vidne, at det måtte anses for tilstrækkeligt godtgjort i retlig henseende, at Forfremmelsesudvalgets sammenligning var foretaget med al den omhu, som kræves til at efterkomme bestemmelserne i vedtægtens arti-

kel 45 og princippet om god forvaltningsskik (præmis 47). Den fastslog endvidere, at Forfremmelsesudvalget, hvis resultater dannede grundlag for ansættelsesmyndighedens afgørelse, ikke havde anlagt et åbenbart fejlskøn (præmis 51).

6 Retten forkastede derfor sagsøgerens anbringende og frifandt sagsøgte i sag T-89/92.

7 Som det fremgår af appelskriftet, har sagsøgeren nu for Domstolen nedlagt påstand om, at Rettens dom ophæves, for så vidt som den i sag T-89/92 frifinder sagsøgte.

8 Til støtte for appellen har appellanten gjort gældende, at bestemmelserne i vedtægtens artikel 45, stk. 1, og gennemførelsesbestemmelserne i Kommissionens afgørelse af 21. december 1970, som ændret ved afgørelse af 14. juli 1971, er blevet tilsidesat, idet ansættelsesmyndigheden dels har afvist at foretage en sammenligning af de tjenestemænds fortjenester, der kunne komme i betragtning ved forfremmelse, og de afgivne udtalelser om dem, dels har anlagt et åbenbart fejlskøn ved vurderingen af appellantens fortjenester, idet den har inddraget andre hensyn end dem, der omfattes af ovennævnte artikel. Appellanten anfægter herved Rettens konstatering af, at Forfremmelsesudvalget havde foretaget en sammenligning af de tjenestemænds fortjenester, som kunne komme i betragtning ved forfremmelsen, og ikke havde anlagt et åbenbart fejlskøn.

9 Kommissionen har i sit svarskrift ved Domstolen nedlagt påstand om, at det i henhold til procesreglementets artikel 119 kendes åbenbart, at appellen skal afvises, idet den blot gentager det anbringende, der blev gjort gældende for førsteinstansen.

10 Det bemærkes, at efter ordlyden af artikel 49, stk. 1, i statutten for EØF-Domstolen skal appel vedrøre en afgørelse truffet af Retten.

11 Endvidere er appel i henhold til artikel 51 i statutten for EØF-Domstolen begrænset til retsspørgsmål og skal støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten; i artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement bestemmes det, at appellen skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes til støtte for appellantens påstande for Domstolen.

12 Det fremgår af disse bestemmelser, at en appel præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand.

13 En appel, der blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund, opfylder ikke dette krav; en sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i statutten for EØF-Domstolen falder uden for dennes kompetence (jf. kendelse af 26.4.1993, sag C-244/92 P, Kupka-Floridi mod Det

Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. I, s. 2041, grund 7-10; jf. ligeledes dom af 22.12.1993, sag C-354/92 P, Eppe mod Kommissionen, Sml. I, s. 7027, præmis 8, og kendelse af 7.3.1994, sag C-338/93 P, De Hoe mod Kommissionen, Sml. I, s. 819, grund 19).

14 I den foreliggende sag anfægter appellanten med sit anbringende dels Rettens afgørelse vedrørende fakta, hvori den fastslog, at udvalget havde foretaget en sammenligning af ansøgernes fortjenester og ikke havde anlagt et åbenbart fejlskøn, dels gengiver hun blot det anbringende, der allerede er fremført i førsteinstansen.

15 Det er derfor i henhold til procesreglementets artikel 119 åbenbart, at det fremførte anbringende og således også appellen skal afvises.

Sagens omkostninger

16 Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger. I artikel 122, stk. 2, i samme reglement bestemmes dog, at reglen herom ikke finder anvendelse ved appel, der iværksættes af tjenestemænd eller øvrige ansatte ved en institution. Herefter finder i en sådan sag procesreglementets artikel 69, stk. 2, hvorefter det pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, anvendelse. I den foreliggende sag har appellanten tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen afvises.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 26. september 1994.

R. Grass

Justitssekretær

O. Due

Præsident